

ELS POLÍTICS HAN DE TORNAR A L'ÈTICA

No és hora de demagògies

Manuel Milián Mestre / Periodista i consultor d'empreses

SALVADOR ANTON

Necessitat de donar explicacions "justificatives" sobre l'actual desgavell dels mercats i les xacres de l'euro, el president del Banc Central Europeu ha ubicat, en entrevista a *Der Spiegel*, la crisi que patim en coordenades històriques llunyanes: "Temps verdaderament dramàtics" en una situació que és "la més difícil" des de la Primera Guerra Mundial. Afirmació rotunda que coincideix amb Stirlitz, amb Niño Becerra -el seu llibre *El crac de 2010* és una profecia-, amb els qui han seguit l'anàlisi de John Kenneth Galbraith en *El crac de 1929*, la fenomenologia paral·lela de la qual denunciaria la insuportable ignorància de tants governs, el nostre entre ells.

Sembla evident que repetim la història, probablement perquè la característica del nostre temps és la ignorància i la supèrbia. Tan superbs que ens hem cregut "una altra cosa" respecte al que van ser els nostres avis, o nou-rics, com acaba d'afirmar Jordi Pujol. Superbs i nou-rics ve a ser el mateix, i si tot es torna ceguesa acabaríem en el diagnòstic d'Homer sobre els herois; o el que el clàssic llatí proclama: "*Quos deus vult perdere dementat prius*" ("Als qui Déu vol perdre els torna bojós prèviament"). No és una opinió, sinó una sentència.

PROBABLEMENT ZAPATERO ERA L'ÚNIC que no apreciava el que la realitat projectava a la pantalla. Un governant ho pot ser tot menys neci; pot errar, però no per ignorància; pot descompondre's, però mai fer el ridícul. I de tot hi ha en aquest procés inevitable de la política de Zapatero, i quants són coresponsables d'aquesta deriva. L'economia no enganya, ni la lògica. L'una i l'altra convergeixen en el sentit comú, dada desapareguda de l'agenda dels polítics durant la dècada que finiquitem. No hi va haver seny a la guerra de l'Iraq, ni al conflicte de l'Afganistan; no es van atendre les sensates advertències sobre la "bombolla

immobiliària"; no va haver-hi clarividència en el poble espanyol a les eleccions generals del 2008, advertida la imperícia de la promoció ZP; no es van escoltar els avisos de Pedro Solbes i va ser substituït per una funcionària amb fama d'estricta. Pitjor el remei que la malaltia. Quan s'aconsellava prudència i retallada de la despesa pública, l'irreal ZP abundava en dons i subsidis tan exagerats com el PER andalús a canvi només de 20 peonades. Està bé que es pugui viure sense treballar, però no a costa dels qui paguem els impostos religiosament, i menys quan es tira mà de la immigració il·legal o alegal perquè aquests jornalers del PER es neguin a llocs de treball en altres latituds.

SI EN TOTA UNA GENERACIÓ es viurà en la penombra i l'Estat de benestar entrarà en crisi, no serà per culpa dels ciutadans, sinó per la ximpleria d'una classe política mediocre i menyspreable. En temps de la UCD ens lamentàvem d'aquell govern de *penenes*, que Ricardo de la Cierva va desqualificar amb el seu "Quin error, quin immens error!" que va fer època. Com hauríem d'adjectivar el que estem veient en aquests moments? No és que s'exigeixi la ciència infusa a la classe política: ens resignem a un índex regular d'intel·ligència; de prudència, seny i realisme en l'esquerra i en la dreta, en el govern i en l'oposició. Ni uns poden matar el malalt, ni altres esperar que el cadàver transiti per davant de la seva porta. ¿S'és vist algun mort ressuscitat, com Llätzer, per un governant o líder de l'oposició? Què espera, doncs, l'oposició?: el *com pitjor, millor?*

SI ÉS AIXÍ, ÉS HORA D'IMAGINAR un altre món, o un altre país per als nostres fills. Només el futur es pot dissenyar a partir del realisme com a mirall, o com a bisturí, que serà probablement l'instrument de moda en els pròxims mesos si no volen els espanyols ser vomitats, com diria la Bíblia, de la boca de l'euro: o som i estem amb totes les conseqüències i correccions imperatives, o la demagògia ens abocarà al fons de l'avenc. Així de senzill és el raonament, agradi o no als sindicats, als partits o als ciutadans. Argüir una altra tesi és mentir, un vici al qual -desgraciadament- ZP ens ha acostumat. I arribats a aquest punt, el seny ens deixa a les portes d'una altra conclusió: fora la demagògia! Els polítics han de tornar a l'ètica, i no agreujar el malalt amb demagògies ni utilitarismes. Se'ls aplica el tractament en silenci i amb calma. No seria hora d'un govern de coalició, o de concentració, que reconduïx els immensos errors de Zapatero i s'apliqui a normes de conducta diferents de les del tripartit català? No semblaria oportú ara obrir un parèntesi electoral de cinc mesos, sinó més sensat un remei fulminant en quinze dies.